

(ΔΕΛΤΑΓΛΩΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΔΡΙΘ. ΦΥΛ. 481

ΕΤΟΣ Κ'

1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ἡ ἄρσις τοῦ Ἀναδέματος

Μετά τὴν προσέγγισιν τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐσχάτως μεταξύ Φαναρίου καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ μυστικῶν διαπραγματεύσεων μεταξύ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ', ἐλήφθη ἐκατέρωθεν ἡ ἀπόφασις ἄρσεως τοῦ ἀναδέματος πρὸ τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων.

Θλίβεται καιρίως καὶ λυπεῖται ὁλοκαρδίως πᾶς γνησίως καὶ εἰλικρινῶς ἀγαπῶν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐπὶ ταῖς ἐσπευσμέναις, ἀντικανονικαῖς καὶ αὐθαιρέτοις ἐνεργείαις ταύταις τοῦ Προκαθημένου τοῦ Φαναρίου, ὅστις ἐκ πάντων τούτων ἀποδεικνύεται ἄκρως ἐπιπόλαιος, κοῦφος καὶ ἀβαθής, ὥς μὴ λεπτολογῶν ὑψίστης καὶ ἀνυπολογίστου σπουδαιότητος Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.

Ποίαν ἄλλην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἠρώτησεν ἢ ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τοῦ Ὁἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὰς ἀκαίρους καὶ παρανόμους ἐνεργείας ταύτας; ποίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ ἔγκρισιν ἔλαβεν, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς ἀπόφασιν καὶ πράξιν ἄρσεως τοῦ ἀναδέματος; διατὶ παραλόγως καὶ ἀνευθύνως υἱοθετεῖ κατευθύνσεις ὑπονομεύουσας τὸ Ὁρθόδοξον φρόνημα τοῦ «πιστοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου»; διατὶ πρὸ διαπραγματεύσεων, συζη-

τήσεων καὶ ἐπιλύσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως προβαίνει αὐταρχικῶς εἰς προσεγγίσεις ζημιούσας τὰ μέγιστα τὴν αἴγλην καὶ τὸ κύρος τῆς Ὁρθοδοξίας; διατὶ ἄνευ προηγηθείσης συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς ἢ Πανορθόδοξου Συνόδου σπεύδει ἐπὶ τοῦ μεγίστου καὶ σοβαρωτάτου ἐνωτικοῦ ζητήματος ἐν ἀγνοίᾳ τελείᾳ τῶν Προκαθημένων τῶν ἄλλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν;

Λίαν εὐλόγως καὶ εὐσταθῶς ὁ Προκαθημένος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας διεκήρυξεν ἐπὶ τοῦ ὥς ἄνω ἐπιμάχου ζητήματος, ὅτι: «Ἡμεῖς ζητοῦμεν εἰρήνην καὶ χριστιανικὴν ἀγάπην. Δὲν ζητοῦμεν τὴν ὑποδούλωσιν μας εἰς τὸ Βατικανόν. Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι τὴν πράξιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, οὐδεμία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ μιμηθῇ»

Οἱ χαλεποὶ καιροί, ἐν οἷς ζῶμεν, εἶναι πασιφανές, ὅτι ἐδημιούργησαν μίαν δεινὴν κρίσιν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθοδοξία, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, διέρχεται σήμερον ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν, κρίσιμους περιστάσεις καὶ καταπολεμεῖται ἀμειλίκτως ὑπὸ ἀναριθμῶν προπαγανδῶν.

Ὁ φοβερώτερος ὁμως καὶ πλέον ἐπισφαλὴς πολέμιος διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι ὁ

Παπισμός, ὅστις μαίνεται καὶ λυσσᾷ κατ' αὐτῆς, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρει ἀνεξάρτητον τὴν Ὁρθοδοξίαν. Καὶ εὔρεν ἐσχάτως ὁ Παπισμός, εὔρεν, φεῦ! τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην σύμμαχον καὶ συνεργὸν διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν παραλόγων καὶ φιλοδόξων ἀξιώσεων του καὶ τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν «ἀγιώτατον» τῆς Ρώμης Ποντίφηκα!

Ματαίως ὅμως καὶ ἀσκόπως ἀγωνίζονται Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ Πάπας πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν πονηρῶν, ὑπούλων καὶ καταχthonίων σχεδίων των, διότι ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ πίστις καὶ Ἐκκλησία δὲν εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ συμπτυγῇ καὶ ἐν μέσῳ ἀκόμη μυρίων ζιζανίων, διότι ἐσπάρη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ Οὐρανίου Σπορέως κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν καὶ διαβεβαίωσιν τοῦ Ὁποίου «καὶ πύλαι Ἰερουσολῶν οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18).

Ὁ ἐπάρατος καὶ θεομίσητος Παπισμὸς οὐδέποτε ἀπαυδᾷ, ἀλλὰ πάντοτε ὡς ὠρυόμενος λέων βρυχᾷται ἐναντίον τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου! Καὶ κατὰ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας ταύτας τῶν προσεγγίσεων καὶ ἀλλεπαλλήλων διαπραγματεύσεων μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὁ Παπισμὸς βρυχᾷται ἐνδυθείς ἄλωπεκῆν, πρὸς παραπλάνησιν πάντων ἐκείνων, οἵτινες ἐρωτοτροποῦσι πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπεμπολοῦσι τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀντὶ πινακίου φακῆς!

Στῶμεν καλῶς! στῶμεν μετὰ φόβου! πάντες οἱ γνησίως ἀγαπῶντες καὶ πονοῦντες τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Γνωρίζοντες τὰ γνήσια ἀποστολικά δόγματα, καὶ ἀλώβητα ταῦτα φυλάττοντες ὥς στηλιτεύωμεν πάντοτε τὰς ἀντιχριστιανικὰς καὶ κακοδόξους πλάνας τοῦ ἀθλίου Παπισμοῦ, ὅστις διὰ διαφόρων τρόπων ζητεῖ νὰ ἐξοντώσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν ἑλληνικὸν χιτῶνα αὐτῆς.

Οὐδέποτε ὥς ἀνεχθῶμεν νὰ πωλήσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀφ' οὗ αὕτη ἱστορικῶς καὶ ἀγιογραφικῶς εἶναι ἡ ἀληθινὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Οὐδέποτε ὥς ἀρνηθῶμεν τὴν πίστιν καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων ἡμῶν κλίνοντες παπικῶς τὸ γόνυ καὶ ὀνομάζοντες τὴν Παναγίαν Σάντα Μαρία, πιστεύοντες, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καίτοι ἐν μέσῳ ἀκανθῶν θὰ προβάλλῃ καὶ πάλιν ὡς ρόδον ἀμάραντον καὶ εὐῶδες, ὡς ἱὸν ταπεινόφρον καὶ εὐ-

γενές, ὡς κρίνον χαριέστατον καὶ μεθυστικόν, διαχέουσα πανταχοῦ τὴν «εὐωδίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις καὶ ἐν τοῖς σωζομένοις» καὶ παραδίδουσα εἰς ἡμᾶς τὴν μεγάλην τῆς Ὁρθοδόξου σημαίαν μὲ ἀναλλοίωτα καὶ ἄσπιλα τὰ ἀποστολικά δόγματα καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις. Γένοιτο!

Ὁμιλοῦν οἱ Πατέρες

Ἐπρεπε λοιπὸν, ὅσοι περιέπεσαν εἰς ἁμαρτίας, ἀντὶ νὰ ἐπισωρεύωσι καὶ ἐπισυνάπτωσιν εἰς τὰ ὑπάρχοντα κακὰ καὶ ἄλλα, εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης πλοκῆς τῶν κακῶν νὰ ἐξαλείψωσι τὰ ἁμαρτήματά των. Διότι τὸ μὲν νὰ μὴ ἁμαρτάνῃ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι ἀδύνατον (διότι δὲν ὑπάρχει δίκαιος ἐπὶ τῆς γῆς, ὅστις θὰ πράξῃ τὸ ἀγαθὸν καὶ οὐδέποτε θὰ ἁμαρτήσῃ) ἀλλ' εἶναι δὲ δυνατόν, ὅταν ἁμαρτάνωμεν κατὰ προπέτειαν ἢ συναρπαγὴν τοῦ μισοῦντος ἡμᾶς (διαβόλου) εὐθὺς νὰ μεταβαλλώμεθα μετανοοῦντες, καὶ μὴ ἐπισωρεύωμεν κακὰ ἐπάνω εἰς τὰ κακὰ. Διότι καθὼς οἱ πλέκοντες τὰ σχοινία, ὅτε πρόκειται νὰ τελειώσῃ μέρος τι τοῦ συγκλωθέντος, ἄλλο παρεμβάλλουσι, μακρύνοντες αὐτὸ καὶ προσαυξάνοντες, ἔτσι καὶ εἰς τὰ κακὰ οἱ βυθιζόμενοι πρὶν τὴν πρώτην ἁμαρτίαν τελειώσωσι, δευτέραν ἀρχίζουσι, καὶ εἰς ἐκείνην πάλιν ἐπισυνάπτουσιν ἄλλην. Καὶ τοιοῦτοτρόπως εἰς αὐτοὺς ὁλος ὁ βίος διέρχεται, ὥσάν σχοινίον, ποῦ πλέκεται καὶ τὸ προηγούμενον κακὸν ἔχων; καὶ τὸ πάντοτε παρὸν (κακόν), εἰς τὸ προηγούμενον ὡς ὅμοιον αὐτῷ συναπτόμενον. «Οὐαί, λέγει, οἱ ἐπισπώμενοι τὰς ἁμαρτίας ὡς σχοινίῳ μακρῷ». (Μ. Βασιλείου εἰς τὸν Ἡσαΐαν).

Ἐὰν συνεχῶς τῷ σημείῳ τοῦ δεσποτικοῦ Σταυροῦ τὸ τε μέτωπον σουτοῦ καὶ τὴν καρδίαν σφραγίσῃς, δραπετεύουσιν ἀπὸ σοῦ οἱ δαίμονες τρέμοντες, διότι ἄγαν φρίττουσι τὸ τοιοῦτον μακαριστὸν σήμαντρον.

Ἐὰν πλεονάκεις παρεκάλεσας καὶ ἀποτυχὼν μὴ ἀθυμήσῃς, ἀλλ' ἐλπίζε πάντως βοηθηθῆναι· κἄν γὰρ πρὸς καιρὸν τινα μὴ παράσχοι τὴν αἴτησιν, πάντως ἐπὶ μείζονσιν ἀγαθοῖς ταύτην σοι ταμιεύεται ὁ μόνος σοφὸς Θεός. (Ἀγ. Νείλου τοῦ σοφοῦ)

Ὁ γὰρ τῆς θεοσεβείας τρόπος ἐκ δύο τούτων συνέστηκε, δογματικῶν εὐσεβῶν, καὶ πράξεων ἀγαθῶν καὶ οὕτε τὰ δόγματα χωρὶς ἔργων ἀγαθῶν εὐπρόσδεκτα τῷ Θεῷ, οὕτε τὰ μὴ μετ' εὐσεβῶν δογμάτων ἔργα τελούμενα προσδέχεται ὁ Θεός.

(Κυρίλλου Ἱεροσολύμων Κατήχησις 4)

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ἐυπεγόντα Θεόδωρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τώρα δέ, όταν μὲν βλέπωμεν πολλάκις βασιλέα μετὰ πολλῶν δορυφόρων νὰ εἰσέρχεται εἰς τὰ ἀνάκτορά του, μακαρίζομεν ὅσους πλησιον του εὐρίσκον· τὰ καὶ συνδιαλέγονται καὶ συσχεπτονται μετ' αὐτοῦ καὶ μετέχουσιν ἐκ τῆς δόξης του, καὶ μυρία ἂν ἔχωμεν ἡμεῖς ἀγαθὰ ταλανίζομεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ ἀπὸ τίποτε ἔξ ἑκείνων δὲν εὐχαριστούμεθα, ἀποβλέποντες εἰς τὴν δόξαν τῶν περὶ τὸν βασιλέα.

Καὶ τοῦτο μᾶς συμβαίνει, ἐνῶ γνωρίζωμεν βεβαίως, ὅτι ἐπιφαλὴς καὶ ἄστατος εἶναι ἡ τοιαύτη λαμπρότης καὶ ἕνεκα τῶν πολέμων καὶ ἕνεκα τῶν ἐπιβουλῶν καὶ ἕνεκα τοῦ φθόνου, καὶ διότι ἐκτὸς τούτων αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐνώπιον τῶν φρονίμων δὲν εἶναι ἄξια λόγου. Περὶ δὲ τοῦ βασιλέως πάντων, ὅστις κατέχει ὅχι μέρος γῆς, ἀλλ' ὅλον τὸν γῆρον τῆς γῆς, μᾶλλον δὲ ὅστις πᾶσαν αὐτὴν περιλαμβάνει ἐν τῇ παλάμῃ του, καὶ τοὺς οὐρανοὺς μετρεῖ διὰ τῆς σπιθαμῆς του, ὅστις διὰ τοῦ λόγου τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τὰ σύμπαντα διευθύνει, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου πάντα τὰ ἔθνη ὡς μηδὲν καὶ ὡς σίελος ἔλογίσθησαν, προκειμένου περὶ τούτου λοιπόν, δὲν θὰ θεωρήσωμεν, ὅτι εἶναι μεγίστη κόλασις τὸ νὰ μὴ καταταχθῶμεν εἰς τὸν χορὸν ἐκείνων τῶν περιστοιχιζόντων αὐτόν, ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῶμεν ἕαν τὸν Ἄδην ἀποφύγωμεν μόνον; Καὶ τί δύναται νὰ γείνη ἑλεεινότερον ἀπὸ ταύτην τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ὁποίαν τοῦτο μόνον φθάνει; Διότι οὗτος τῶν οὐρανῶν ὁ βασιλεὺς, δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ κρίνῃ τὴν γῆν, ἔχων ζευγὸς ἡμιόνων λευκῶν, καὶ ἄμαξαν χρυσήν, καὶ φορῶν πορφύραν καὶ στέμμα. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἔλθῃ; Ἀκουσον τοὺς προφῆτας βοῶντας καὶ λέγοντας, ὡς εἶναι δυνατόν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἰπωσιν, ἄλλος μὲν δηλ. λέγει, ὁ Θεὸς φανερώς θὰ ἔλθῃ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ δὲν θὰ παρασιωπήσῃ πῦρ ἐνώπιον αὐτοῦ θὰ καυθῇ, καὶ κύκλῳ αὐτοῦ καταίγῃς θὰ γείνῃ μεγάλη, θὰ προσκαλέσῃ τὸν οὐρανὸν ἄνω, καὶ τὴν γῆν διὰ νὰ διαχωρίσῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἡσαΐας καὶ αὐτὴν τὴν κόλασιν προσθέτει εἰς ἡμᾶς ὡς ἑξῆς λέγων. Ἰδοὺ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται πλήρης θυμοῦ καὶ ὀργῆς, διὰ νὰ ἐρημώσῃ τὴν οἰκουμένην ὅλην καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ καταστρέψῃ ἔξ αὐτῆς. Διότι οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ ὥριων, καὶ ὁ ὅλος ὁ κόσμος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ φῶς αὐτῶν δὲν θὰ δώσωσι καὶ θὰ σκοτισθῇ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων, καὶ ἡ Σελήνη δὲν θὰ δώσῃ τὸ φέγγος αὐτῆς. Καὶ θὰ παιδεύσω ὅλην τὴν οἰκουμένην διὰ τὴν κακίαν της, καὶ τοὺς ἁσεβεῖς διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν καὶ θὰ καταστρέψω τὴν ὕβριν τῶν ἀνόμων, καὶ τὴν μεγαλαυχίαν τῶν ὑπερηφάνων θὰ ταπεινώσω, καὶ θὰ εἶναι οἱ ἔγκαταλελειμμένοι μᾶλλον ἐντιμοὶ παρὰ τὸ χρυσίον τὸ καθαρόν, καὶ ὁ ἄνθρωπος πολυτιμότερος παρὰ ὁ λίθος ἐκ Σουφεῖρ. Διότι καὶ ὁ οὐρανὸς θὰ σαλευθῇ καὶ ἡ γῆ θὰ σεισθῇ ἐκ τῶν θεμελίων αὐτῆς, διὰ τὸν θυμὸν τῆς ὀργῆς Κυρίου Σαβαώθ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ κατὰ τὴν ὁποίαν ἠθέλεν ἐπέλθει ὁ θυμὸς αὐτοῦ· καὶ πάλιν, Θυρίδες, λέγει, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἀνοιχθῶσι καὶ θὰ σεισθῶσι

τὰ θεμέλια τῆς γῆς, θὰ ταραχθῇ ἡ γῆ, θὰ κλίνη ἡ γῆ, εἰς δύσκολον θέσιν θὰ εὐρεθῇ, θὰ σαλευθῇ ἡ γῆ ὡς ὁ μεθύων καὶ ὁ κραιπαλῶν θὰ σεισθῇ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἡ γῆ, θὰ πέσῃ καὶ δὲν θὰ δύναται νὰ ἀναστῇ διότι κατίσχυσεν ἐπ' αὐτῆς ἡ ἀνομία.

Καὶ θὰ ἐπιφέρῃ ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ ὕψος τὴν χεῖρα αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἐπὶ τὰς βασιλείας τῆς γῆς καὶ θέλουσι συναχθῇ εἰς δεσποτήριον, καὶ ἀποκλεισθῇ εἰς ὄχλῳμα.

Καὶ ὁ Μαλαχίας συμφώνως πρὸς ταῦτα λαλῶν ἔλεγεν. Ἰδοὺ ἔρχεται Κύριος παντοκράτωρ, καὶ τίς θὰ ἱπομείνῃ τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου αὐτοῦ; ἢ τίς θὰ σταθῇ εἰς τὴν ἐμφάνισίν του; Διότι αὐτὸς εἰσέρχεται ὡς πῦρ χωνευτηρίου καὶ ὡς βότανον τῶν πλυνόντων, καὶ θὰ καθίσῃ χωνεύων καὶ καθαρίζων ὡς τὸ ἀργύριον, καὶ ὡς χρυσίον. Καὶ πάλιν. Ἰδοὺ λέγει, ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου καιομένη ὡς κλίβανος, καὶ θὰ καταφλέξῃ αὐτούς, καὶ θὰ εἶναι πάντες οἱ ἄλλογενεῖς καὶ πάντες οἱ ποιοῦντες τὰ ἄνομα ὡς κάλαμος καὶ θὰ ἀνάψῃ αὐτοὺς ἡ ἡμέρα ἡ ἐρχομένη λέγει Κύριος παντοκράτωρ καὶ δὲν θὰ ὑπολειφθῇ ῥίζα οὐδὲ κλῆμα. Ὁ δὲ ἀνὴρ τῶν ἐπιθυμιῶν. Ἐθεώρουν λέγει, ἕως οὗ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν ἐκάθητο καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἦτο λευκόν ὡς χιών, καὶ ἡ θριξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡς ἔριον καθαρόν, ὁ θρόνος αὐτοῦ φλόξ πυρός, οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον, ποταμὸς πυρὸς ἐσύρετο πορευόμενος ἔμπροσθεν αὐτοῦ.

Χίλια χιλιάδες ὑπηρέτουν αὐτὸν καὶ μύρια μυριάδες παρίσταντο ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Κριτήριον ἐκάθισε καὶ βιβλία ἠνεώχθησαν. Ἐπειτα μετ' ὀλίγον. Ἐθεώρουν, λέγει, ἐν ὁράματι τῆς νυκτός, καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἦρχετο, καὶ ἔφθασεν ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ προήχθη καὶ εἰς αὐτὸν ἐδόθη ἡ ἀρχή, καὶ ἡ τιμή, καὶ ἡ βασιλεία, καὶ πάντες οἱ λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι εἰς αὐτὸν δουλεύουσιν. Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ εἶναι ἐξουσία αἰώνιος, ἡ ὁποία δὲν θὰ παρέλθῃ καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ δὲν θέλει φθαρῇ. Ἐφράξε τὸ πνεῦμα ἐμοῦ τοῦ Δαυὶδ ἐν τῇ καταστάσει μου ἐκείνη, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου μὲ συνετάρασσον. Τότε ἀνασύρονται ὅλοι τῶν οὐρανίων ἀψίδων αἱ πύλαι, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὸς αἱρεται ἐκ τοῦ μέσου ὁ οὐρανός.

Διότι θὰ ἐκτυλιχθῇ λέγει ὡς βιβλίον ὁ οὐρανός, ὡς σκηνῆς τινος αὐλαία καὶ παραπέτασμα συστειλόμενος ἐκ τοῦ μέσου, ὥστε νὰ μετασχηματισθῇ ἐπὶ τὸ καλύτερον. Τότε πάντα θὰ γεμίσωσιν ἀπὸ ἔκστασιν καὶ φρίκην καὶ τρόμον, τότε μέγας φόβος καὶ αὐτοὺς θὰ καταλάβῃ τοὺς ἀγγέλους, ὅχι δὲ τοὺς ἀγγέλους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀρχαγγέλους καὶ θρόνους καὶ κυριότητας καὶ ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας.

(* Ακολουθεῖ)

Συέγχεις ἐπὶ τῆς Μοναστιυῆς Βιοτῆς

«*Ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἔχεται· ἵνα ᾗτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι ἐν μηδενὶ λειπόμενοι*»

(Ἰακώβ. α' 4)

Διὰ τὸν Μοναχὸν ἡ ὑπομονὴ εἶναι μέγα κεφάλαιον. Μοναχὸς ἀνευ ὑπομονῆς δὲν δύναται νὰ νοηθῇ. Ἄπας ὁ βίος αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις, τὴν ἐσωτερικὴν βίωσιν, τὰς ἐκδηλώσεις, καὶ τὰς λεπτομερείας του ἀπαιτεῖ ὑπομονὴν μεγάλην καὶ ἀνεξάντλητον. Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἄλλως τε ὑπῆρξε κατηγορηματικὸς ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὴν ἐπιγραμματικὴν ρῆσιν του, «*ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται*». Ἐὰν διὰ τὸν χριστιανὸν ἡ ὑπομονὴ ἀποτελῇ τὴν βάσιν διὰ τὴν πνευματοποίησιν καὶ τὴν σωτηρίαν του, διὰ τὸν Μοναχὸν ἀποτελεῖ τὸ «*ὁ οὐκ ἀνευ*» καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν τελείωσιν αὐτοῦ. Πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ σωθῇ ὁ Μοναχὸς, ἐὰν μὴ μεθ' ὑπομονῆς δέχεται τὰς προσγινομένας αὐτῷ ὕβρεις, ἀτιμίας, περιφρονήσεις καὶ πάντα πειρασμὸν κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ αὐτῷ ἐπισυμβαίνοντα; Πῶς θὰ ἡμπορέσῃ νὰ ὑπομείνῃ τὴν διὰ βίου ἄσκησιν καὶ τὸν ὑπωπιασμὸν τῆς σαρκὸς πρὸς ἀπόκτησιν τῆς καθαρότητος τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ. «*οὐ χωρὶς οὐδεὶς τὸν Θεὸν ὄψεται*»; Ὁ Μοναχὸς διὰ τῆς ὑπομονῆς νικᾷ πάντα πειρασμὸν, καθίσταται ἀνώτερος τῶν παθῶν, παλαίει γενναίως κατὰ τῶν ἀντιξοοτήτων καὶ χαλεπῶν περιστάσεων καὶ ἀναδείκνυται νικητὴς ἐν τῷ κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἀγῶνι.

Ὁ Μοναχὸς διὰ τῆς ὑπομονῆς κατορθώνει νὰ ἀνέχεται τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς κακίας τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ πιστῶς τὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου οὐρανόφθεγκτον καὶ σωτήριον παράγγελμα: «*Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ*». Ἀξίζει νὰ τονισθῇ ἰδιαίτερος εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον, ὅτι ἡ ὑπομονὴ δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται μόνον εἰς ὀλίγα τινά, ἀλλ' εἰς ὅλα, μικρὰ καὶ μεγάλα «*Ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἔχεται, ἵνα ᾗτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι*» (Ἰαν. Α', 4) λέγει ὁ ἀδελφόςθεος Ἰάκωβος.

Ἐν στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λαμπρὰν καὶ μεγαλοπρεπῇ πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου εἰς τὸν ἐν Σέδες Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τὴν πανήγυριν ἐλάμπρυνε Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία τελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξεντίου, τοῦ Σεβασμ. Σαλαμῖνος κ. κ. Γεροντίου, συμπαραστατουμένων ὑπὸ πλειάδος κληρικῶν προσελθόντων ἐκ τε τῶν πέριξ καὶ ἐξ Ἀθηνῶν. Τὰ συρρέυσαντα καὶ παρακολουθήσαντα τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν πλήθη ἀπέδειξαν τὴν θερμὴν τῶν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Ἱερωσίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ τὸν Πνευματικὸν τῶν Πατέρων Ἀρχιμανδρίτην Ἰάκωβον Παπαδέλην, ὅστις πολυτεῖς καὶ ἀκαμάτους ἀγῶνας κατέβαλε καὶ καταβάλλει πρὸς δημιουργίαν ἔργων λαμπρυνόντων καὶ ἐξυψούντων τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν

Διὰ τοὺς Γονεῖς

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΛΑΞΟΝΕΙΑΣ

Μεταξὺ τῶν κακῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπρόσεκτοι γονεῖς εἴμπορεῖ νὰ δώσουν εἰς τὰ παιδιά των χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ τὸ ἐννοήσουν, εἶναι καὶ τὸ μάθημα τῆς ἀλαξονείας. Ἐχουν βεβαίως τὰ παιδιά, μαζὺ μὲ ἄλλας ρίζας κακιῶν καὶ ἐλαττωμάτων, καὶ

κλίσιν τινα πρὸς τὴν ἑπαρσιν καὶ ἀλαξονείαν. Ἄλλ' ὅταν ἀκούσουν πράγματα ποὺ τρέφουν τὴν κλίσιν αὐτήν, περισσότερον δὲ καὶ ὅταν βλέπουν ἔμπρὸς των σχετικὰ παραδείγματα, εἶναι φυσικὸν νὰ διαμορφωθοῦν εἰς χαρακτηῖρας ἀλαξονικοὺς καὶ ὑπερηφάνους.

Ἄρα ὁ ὑπομένων ὀφείλει πάντα νὰ ὑπομένη καὶ μετ' εὐχαριστίας νὰ δέχεται τὰ δυσάρεστα καὶ λυπηρά, ὡς καὶ τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ πρόξενα χαρᾶς. Ἡ δὲ ὑπομονὴ αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι τελεία καὶ ὠλοκληρωμένη, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι καὶ ὁ Μοναχὸς τέλειος εἰς πάντα καὶ πλήρης ἁγιασμοῦ καὶ χάριτος. Ἀς γινώσκῃ ὅθεν πᾶς κατὰ Θεὸν πολιτευόμενος Μοναχός, ὅτι ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς διὰ νὰ σωθῇ καὶ νὰ τελειοποιηθῇ, διότι ἐξ αὐτῆς ὡς ἀπὸ πηγῆς ἀειρροῦ πηγάζουν καὶ ἀναβλύζουν πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἀρεταί, ὡς ἡ ταπείνωσις, ἡ πραότης, ἡ ἀνεξικακία, ἡ μακροθυμία, ἡ ἀγαθωσύνη, καὶ ἄλλαι, δι' ὧν οὗτος ἐξαυλοῦται, ἐξυψοῦται πνευματικῶς καὶ ἀνέρχεται βαθμὸν τὰς βαθμίδας τῆς κατὰ Θεὸν τελειώσεως καὶ πλήρους ἐνώσεως μὲ τὸ ἄκρον ἐφετόν, τὸν Θεόν.

Τί βλέπουν πολλὰκις τὰ παιδιά; Βλέπουν τοὺς γονεῖς νὰ ἐπιζητοῦν τὴν φιλίαν καὶ σχέσιν ἀνθρώπων μὲ θέσιν κοσμικὴν, μὲ μόρφωσιν γραμμάτων, μὲ χρήματα πολλά, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἡθικὴ ποιότης των δὲν εἶναι καθόλου καλὴ. Ἀντιθέτως τοὺς βλέπουν νὰ ὁμιλοῦν καὶ νὰ φέρωνται μὲ περιφρόνησιν καὶ νὰ κρατοῦν θέσιν ἀπέναντι ἀνθρώπων πτωχῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν οὔτε θέσιν κοινωνικὴν μεγάλην, οὔτε γράμματα πολλά, μολονότι κατὰ τὰ ἄλλα νὰ εἶναι ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοὶ πολλῆς ὑπολήψεως καὶ ἐμπιστοσύνης.

Βλέπουν τοὺς γονεῖς νὰ δίδουν πολλὴν σημασίαν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐπιδείξιν, νὰ ἐντρέπωνται νὰ κρατοῦν κατὰ τι εἰς τὸ χέρι, νὰ χρησιμοποιοῦν συχνὰ καὶ ἄνευ ἀνάγκης τὸ αὐτοκίνητον, νὰ θέλουν τὰ μεγαλεῖα, νὰ θηρεύουν ἐπαίνους, νὰ θέλουν νὰ περνοῦν παντοῦ ὡς σπουδαῖοι. Τοὺς βλέ-

Εἰς τὸ βάθος διακρίνεται ὁ ἐν Σέδες τῆς Θεοῦνίκης μεγαλοπρεπὴς καὶ περίοπτος Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τὸ ἐπιβλητικὸν κωδωνοστάσιον αὐτοῦ, ἀγλαὸς καρπὸς τῶν διηνεκῶν προσπαθειῶν τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Παπαδέλη, τοῦ μετ' ἀπαραμίλλου αὐτοθυσίας καὶ «ζέοντος ζήλου» ἐκδανώνοντος ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως ἔργων ὑψηλῶν. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων ὁ λαμπρὸς οὗτος καὶ δραστήριος κληρικὸς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, διότι συμφώνως πρὸς τὴν Εὐαγγελικὴν ρῆσιν : «ἐκ τοῦ καρποῦ γινώσκεται τὸ δένδρον». Εἰς τὴν φωτογραφίαν ὁ ἐξαιρετικὸς κληρικὸς ἡμῶν Π. Ἰάκωβος προπορεύεται τῆς ἱ. Πομπῆς, κατὰ τὴν Λιτάνευσιν τῆς Ἁγίας Εἰκόνης.

πουν να εξοδεύουν όσα-όσα δια πολυτελείς ένδυμα-
σίας, δια κοσμικάς συγκεντρώσεις, δια κάθε τι που
θα τους παρουσιάση ως μεγάλους και τρανούς εις
τά όμματα των ανθρώπων, καθ' όν χρόνον ή τροφή
των ιδιαίτερος είναι δυσαναλόγως πτωχή και πε-
ριωρισμένη. Τους άκούουν να αυτοεπαινούνται και
να έξυψώνουν έαυτούς, και να μεγαλοποιούν και να
θαυμάζουν ιδιαίτερος πάλι ό,τι είναι ιδιόν των.
Τους άκούουν ακόμη να επαινούν τά παιδιά των και
να τά έξκομιάζουν εις επισκέπτας και φίλους, επί
παρουσία αυτών των παιδιών. Συχνότατα δέ, μέσα
εις τό σπίτι, ό πατέρας και ή μητέρα παρακολου-
θούν όλας τάς κινήσεις και όλα τά λόγια των παι-
διών των, με βλέμμα θαυμασμού και ύπερηφάνειας.
Είναι έτοιμοι εις κάθε στιγμήν να θεωρούν ως με-
γάλα και σπουδαία όλα όσα λέγουν ή πράττουν τά
παιδιά και να εκδηλώνουν διαρκώς τόν ένθουσια-
σμόν των προς αυτά.

Όλα λοιπόν αυτά δέν είναι τίποτε άλλο δια τά
παιδιά, παρά τροφή του έγωϊσμού των, μαθήματα
δλέθρια άλαζονείας.

Πολύ ένωρίς τό παιδί σχηματίζει φρόνημα ύψη-
λόν δια την οικογένειάν του και δια τόν έαυτόν του.
Τό φρόνημα δέ αυτό, εάν δέν ληφθούν μέτρα δι-
δασκαλίας και παιδαγωγίας, ή εάν δέν παρεμπέσουν
άλλαπεριστατικά και θλίψεις και άποτυχία, είναι επό-
μενον να κάμη τά παιδιά χαρακτήρας ύπερηφάνους.
Τά πρώτα δέ συμπτώματα της νόσου αυτής δέν θα
άργήσουν να φανούν και να ξεσπάσουν μάλιστα εις
βάρος αυτών των γονέων πρώτον. Η ύπερηφάνεια
και ό έγωϊσμός θα κάμουν τό παιδί άσυμβίβαστον
και εις τό σπίτι και εις τό σχολείον. Θα όμοιάζη με
άσκον φουσκωμένον, ό όποιος θα έχη άξίωσιν να
κατέχη πάντοτε τόπον πολύν. Θα παρουσιάζη άπαι-
τήσεις ύπερβολικάς και άξιώσεις παραλόγους. Θα
νομίζη, ότι έχη τό δικαίωμα από όλους να ύπηρε-
τήται και όλους να διατάσση. Θα γίνη επιρρεπής
εις παρεξηγήσεις και ύποψίας, εις δυσαρρεσκείας και
φιλονεικίας και συγκρούσεις, προμηνύματα θλιβερά
δια την κατόπιν ζωήν του.

Μή λοιπόν, προς Θεού, μή δίδετε μαθήματα
άλαζονείας εις τά παιδιά σας. Φροντίσατε πρώτοι,
σείς να δεικνύετε συμπεριφοράν συνετήν σεμνότητος
και ταπεινοφροσύνη, με την πεποίθησιν, ότι τοιου-
τοτρόπως θέτετε εις την ψυχήν των παιδιών σας
τάς βάσεις μιās ζωής συμβιβαστικής, ύπομονητικής,
ειρηνικής και εύχαρίστου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ανακοινούται ότι ή ύπηρεσία των Γρα-
φείων ήμών θα έκτελῆται συνεχώς από 8
π. μ. μέχρι και 7 μ. μ. Οί ένδιαφερόμε-
νοι δέον, όπως προσέρχωνται έντός των
ώρων τούτων δια τάς ύποθέσεις των, διότι
μετά την 7ην μ. μ. τά Γραφεία θα κλείων-
ται.

Εποικοδομητική Στήλη

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

16ον

Πολλάκις εις τάς έπιστολάς του ό μέγας από-
στολος των ένών Παύλος άναφέρει περί της χάρι-
τος του Θεού, ήν και θεωρεί ως τό κυριώτερον μέ-
σον κατορθώσεως των άρετών, άποκτήσεως της έν
Χριστώ τελειότητος, ήθικοπνευματικής προαγωγής
και πνευματικών άνατάσεων.

«Χάριτι δέ Θεού είμι, ό είμι», λέγει εις έπι-
στολήν του τινα' άλλαχού δέ «ούκ έχώ δέ, άλλ'
ή χάρις του Θεού ή σύν έμοί».

Συνηθίζει δηλαδή να αποδίδη όλους τους πνευ-
ματικούς του άθλους και τάς δια τόν Χριστόν θυ-
σίας και ίεραποστολικάς έπιτυχίας εις την δύναμιν
και ένέργειαν της πανσθενούς Θείας Χάριτος.

Εάν ό κορυφαίος ούτος των Άποστόλων, ό
μέχρι τρίτου Ούρανού άρθεις και άρρητα ρήματα
ένωτισθείς, ό φωτίσας πᾶσαν την Οίκουμένην δια
του Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος και ως ύπόπτερος
αετός διαδραμών πᾶσαν την ύψηλίον φθέγγεται
ούτω περί της δυνάμεως της Θείας Χάριτος, έξου-
θενών παντελώς έαυτόν, πόσω μάλλον ήμείς οί
άμαρτωλοί και άχρείοι πρέπει να ταπεινωώμεθα και
να εκζητῶμεν διηνεκώς τό έλεος και την χάριν του
Θεού!

Ανευ της θείας Χάριτος ό χριστιανός δέν δύ-
ναι να έπιτελέση ούτε και αυτά τά στοιχειώδη
χριστιανικά του καθήκοντα. Ανευ της Θείας Χά-
ριτος καθίσταται άνικαιος να προσφέρει έστω και
«έν ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος» εις τους «έλαχί-
στους άδελφούς του Κυρίου».

Ανευ της Θείας Χάριτος έν γένει, οὐδέν μέγα,
οὐδέν ιδεώδες, οὐδέν ανώτερον έργον είναι δυνατόν
να έπιτελεσθῇ προς ωφέλειαν των άλλων.

Ο ρύπος της άμαρτίας, ή προς τό κακόν έξς,
τά έλαττώματα και αι κακίαι και πᾶν τό δυσῶδες και
ρυπαρόν, τό όποϊον έμφωλεύει εις την ανθρωπίνην
καρδίαν είναι αδύνατον να ύποχωρήση και να εξα-
λειφθῇ άνευ της σωστικής και ανακαινιστικής ένερ-
γείας της Θείας Χάριτος.

Η εκ μέρος του ανθρώπου προσπάθεια και ό
διηνεκής άγών είναι ή άπαραίτητος προϋπόθεσις
δια κάθε τι τό μέγα και ιδανικόν, άλλά τό «δ' οὐκ
άνευ» προς έπιτυχίαν ενός σκοποῦ είναι ή εκζητή-
σις της Θείας Χάριτος, άνευ της όποιας οὐδέν κα-
τορθοῦται.

Εν τῷ πνευματικῷ βίῳ και τη κατὰ Χριστόν
έναρέτῳ πολιτείᾳ, απαιτεῖται πολλή, έπίμονος και
θερμή προσευχή προς εκζήτησιν και άπόκτησιν της
μεγάλης ταύτης δωρεάς του Θεοῦ.

Η άξία προσέλευσις εις τά μυστήρια της Έκ-
κλησίας είναι τό πλέον κατάλληλον μέσον προς
διατήρησιν και επαύξησιν της έν τη ψυχῇ ύπαρ-
χούσης Θείας Χάριτος.

Τό μυστήριον της Θείας Εὐχαριστίας ιδιαίτατα
άποτελεῖ τό «δ' οὐκ άνευ» δια την τόνωσιν και
ένίσχυσιν και αναζωπύρωσιν της Χάριτος του Θεοῦ.

Εὐτυχείς, όθεν, και πανευδαίμονες, όσοι εκ των
χριστιανών προσέρχονται μετ' εύλαβείας άνυποκρί-

Εποικοδομητική Στήλη

«Η Αγία Ταπείνωσις»

Ἐάν ἔφεραν μπροστά μας μία ἀνθοδέσμη με ποικιλόχροα ἄνθη καὶ μᾶς ἐπρότειναν νὰ διαλέξω με ἓνα ἀπ' αὐτά, ἀσφαλῶς ἡ προτίμησίς μας θὰ ἐστρέφετο στὸ πιὸ εὐώδες, στὸ πιὸ ὁμορφο, στὸ πιὸ θελκτικό. Καὶ οἱ χριστιανικὲς ἀρετὲς μία ἀνθοδέσμη ἀπαρτίζουν. Μέσα δὲ εἰς τὰ ποικίλα καὶ ὠραῖα ἄνθη τῆς ξεχωρίζει ἐκεῖνο τῆς ταπεινώσεως ποὺ σκορπίζει παντοῦ τὴν εὐωδία καὶ τὴν χάρι του.

Ἀλήθεια! πόση χάρι, πόση ἀγάπη, πόση δροσιά, πόση γαλήνη σκορπίζει στὸ πέρασμά του ἓνας ἄνθρωπος με ταπείνωσι!

Ἀλλὰ πόσο δύσκολα ἡ μᾶλλον σπάνια συναντᾷ κανεὶς ἄνθρωπο με γνησίαν ταπείνωσι!

Ὁ Διογένης, ὁ μεγάλος φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, ἀναζητοῦσε κάποτε με τὸ φανὸ του νὰ βρῇ ἄνθρωπο, ἀλλὰ δὲν εὗρισκε. Μὰ πῶς δὲν εὗρισκε, ἀφοῦ τόσοι καθημερινῶς συναντοῦσε; τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀναζητοῦσε ὁ Διογένης, τὸν ἤθελε πραγματικὸ ἄνθρωπο ποὺ ἡ ζωὴ του νὰ ἀνταποκρίνεται πλήρως στὸ νόημα τῆς λέξεως ἄνθρωπος. Ἄν μιμηθούμε καὶ ἡμεῖς τὸν ἀρχαῖο φιλόσοφο καὶ με τὸ φανὸ τοῦ Χριστοῦ θελήσωμε νὰ ἀναζητήσωμε χριστιανὸ με ταπείνωσι, πούθεν δὲν θὰ τὸν βροῦμε. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν κάπου τὸν ἀνακαλύψωμε, θὰ ἀπέχη πολὺ ἀπὸ τὴ γνησίαν καὶ ἀληθινὴ ταπείνωσι, ποὺ ὁ Χριστὸς ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς του.

Ἄς προσπαθήσωμε νὰ συλλάβωμε με τὶς ἀσθενεῖς πνευματικὲς μας δυνάμεις τὴν εἰκόνα τοῦ ταπεινοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἡ ζωὴ του εἶναι σύμφωνη με τὶς ἀρχὲς τῆς ταπεινώσεως ποὺ διεκήρυξεν ὁ Ναζωραῖος. Ποτὲ δὲν ἐπαίνει τὸν ἑαυτοῦ, ἔχει βαθεῖα συναίσθησι τῶν ἁμαρτιῶν του, αἰσθάνεται τὴν μικρότητά του πρὸ τοῦ Θεοῦ, ἐργάζεται τὸ ἀγαθὸν μυστικῶς, εἶναι προσιτὸς εἰς ὅλους, ἀγαπητὸς εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους, καταδεκτικὸς καὶ εὐπροσθήγορος πρὸς τοὺς κατωτέρους του, ἀλλὰ πρὸ πάντων φίλος τοῦ Θεοῦ καὶ συγγενὴς τῶν ἀγγέλων, με μίαν λέξιν ἓνας πολίτης τοῦ παραδείσου ἀπὸ αὐτῆς ἀκόμη τῆς παρούσης ζωῆς.

Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τοῦ ταπεινοῦ χριστιανοῦ, ὅπως θὰ τὸν ἤθελε ὁ Κύριος.

Ὁ Ἰδιος ἄλλως τε ὁ Θεάνθρωπος ἐμπράκτως

του καὶ πόθου εἰλικρινοῦς εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐγκαθιστοῦν μονίμως εἰς τὰς ἀξίας ψυχὰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

Ἄς προσπαθήσωμεν πάντες δι' ἐναρέτου βίου καὶ ἀγῶν λογισμῶν νὰ καθάρωμεν τὰς ψυχὰς μας, οὕτως ὥστε νὰ ἐνοικήσῃ ἐν αὐταῖς ἡ «*χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσαν ἀνθρώποις*», ἥτις θὰ μᾶς ἀναγεννήσῃ, θὰ μᾶς τελειοποιήσῃ πνευματικῶς καὶ θὰ μᾶς καταστήσῃ ἀξιόους τῆς κληρονομίας τῶν ἀφθάρτων καὶ αἰώνιων ἀγαθῶν. Γένοιτο!

ἐδίδασκε τὴν ταπείνωσι ἀπὸ τοῦ εὐτελοῦς λίκνου τῆς Βηθλεὲμ μέχρι τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ.

Μὲ μιὰ ζωὴ ποὺ πέρασε μέσα στὴν καταφρόνησι καὶ ἀφάνεια καὶ με ἓνα θάνατο ἐξευτελιστικὸ καὶ ἐπονείδιστο ἐπαγίωσε καὶ ἐπεσφράγισε τὶς ὑψηλὲς του θεωρίες περὶ ταπεινώσεως, ὅμοιες με τὶς ὁποῖες δὲν ἀκούσθηκαν ποτὲ στὴ γῆ.

«*Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, οἱ αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν*». «*Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοὶς δὲ δίδωσι χάριν*», «*ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, οἱ προῶς εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ*».

Εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς οὐράνιες ἀρχὲς τοῦ ποῦ συνεκλόνισαν τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς διήνοιξαν νέους ὀρίζοντας σκέψεων καὶ ἰδανικῶν.
(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ὁ ἐν Δομοκῷ ἐκλεκτὸς παλαίμαχος ἀδελφὸς Ἀπόστολος Μιχαὴλ ἐτῶν 78 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία, παρισταμένων τῶν ἀρχιμανδριτῶν Καλλινίκου καὶ Σπυρίδωνος ἐψάλῃ κατανυκτικώτατα πρᾶξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου, ὅστις εἰς κατάλληλον ἐπικήδειον λόγον ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος. Ὁ ἀείμνηστος ἐχορημάτισεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἱεροψάλτης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Προφ. Ἡλιοῦ καὶ προσέφερε πολλὰς καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸν κοινὸν τῆς εὐσεβείας ἱερὸν ἀγῶνα ὡς πρωτεργάτης τοῦ Παρ)τος ΓΟΧ Δομοκοῦ.

Εἴθε ὁ τῶν καλῶν Μισθοποδότης Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ αὐτὸν ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ εὐσεβῶν!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὁ Ἱερεὺς ὅστις ἐξυπηρετεῖ τὴν Καβάλλα ὀνόματι Θεόκλητος τυγχάνει ἀγνωστος εἰς τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παρατῆματα καὶ οἱ Ἱεροὶ ἡμῶν Ναοὶ, ὅτι ἐκκυλοφόρησαν οἱ ἡμεροδείκται 1968 τοῖχου καὶ ἐγκόλπια (τῆς τσέπης) καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως διαβιβασθοῦν ἐγκαιρῶς αἱ παραγγελίαι.

Τιμαὶ ἡμερολογίων Τοίχου δεχ. 9. —

» » Ἐγκολπίων (τσέπης) 3.
(Ἐκ τῶν Γραφείων Γ.Ο.Χ.)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. κ. Αὐξέντιος εὐχαριστεῖ θερμῶς ἅπαντας τοὺς κληρικοὺς (ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους) τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τὰς Ἱερὰς Μονὰς καὶ τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Διοικητὰς τῶν Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων ἡμῶν, ὡς καὶ ἕνα ἕκαστον ἰδιώτην διὰ τὸ ὑπ' αὐτῶν ἐπιδειχθέν θερμὸν ἐνδιαφέρον περὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ, ἐγχειριθέντος ἐπιτυχῶς καὶ ἐν ἀναρρώσει ἤδη εὐρισκομένου.

Ἡ μεταίωσις τοῦ εἰς Ρώμην ταξιδίου τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου.

Κατ' ἐγκύρους πληροφορίας τοῦ Τύπου «ὁ προκαθέμενος τοῦ Φανουρίου δὲν θὰ μεταβῇ εἰς Ρώμην πρὸς νέαν συνάντησιν τοῦ Πάπα. Τοῦτο ἀνεκοινώθη ἀρμοδίως εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ἀνεφέρθη χθὲς κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπίσης ἀνεκοινώθη ἀρμοδίως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι αἱ ἐπαφαὶ καὶ συνομιλαί μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Βατικανοῦ ἀφορροῦν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ὄχι τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ἐνημερῶνται δεόντως, ὅταν πρὸκειται περὶ ζητήματος ἀφορῶντος ὁλόκληρον τὴν Ὀρθοδοξίαν» (Ἐλευθερία, 3.12.65).

Ἀπορεῖ καὶ ἐξίσταται πᾶς Ὀρθόδοξος Ἕλλην πρὸ τῶν ἀνακοινώσεων τούτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχου, ὅστις διακηρύττει, πὺς ἐνημερώνει τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐπὶ σοβαρῶν ζητημάτων τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐνῶ ἐν τῇ πράξει ἀποδεικνύεται, ὅτι χωρεῖ μυστικῶς πρὸς πραγματοποιήσιν σχεδίων, ἄνευ συμφώνου γνώμης τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

Καὶ διερωτᾶται κανεὶς ἐν προκειμένῳ : ἡ ἄρσις τοῦ] ἀναθέματος δὲν εἶναι ζήτημα ἐκκλησιαστικόν, σοβαρώτατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐρωτηθοῦν αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, πρὶν ἢ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης προβῇ εἰς διαφόρους ἐνεργείας;

Ἄλλ' ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων, φαίνεται ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τὰ λίαν ἐπίμαχα, φλέγοντα καὶ ἀξιόλογα, ὡς πάρεργα, ὡς παρονυχίδας. ἐνῶ ἐν τῇ πραγματικότητι πρόκειται περὶ ἀξιολογωτάτων, σπουδαιοτάτων καὶ βασικωτάτων θεμάτων τῆς Ὀρθοδοξίας.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 6ην Δεκεμβρίου, ἡμέραν Κυριακὴν πανηγυρζοῦν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί :

— Ὁ Τρισυπόστατος Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ταμπουρίων.

— Ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Νικολάου Μενιδίου. δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

— Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Σεβ. Διακλείας δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

— Ὁ Ἱ. Ν. Ἀγίου Νικολάου Χαϊδαρίου.

— Ὁ Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου—Κορυδαλλοῦ.

Τὴν 12 Δεκεμβρίου ἡμέραν Σάββατον πανηγυρζοῦν οἱ κάτωθι Ἱ. Ναοί :

— Ὁ Τρισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπουρίων, δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

— Ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνας δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

— Τὴν 15 Δεκεμβρίου ἡμέραν Τρίτην ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ Ἀγίου Ἱερομ. Ἐλευθερίου εἰς Σαλαμίνα, εὐρισκόμενος παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Φανουρίου

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Λέγουσι διὰ τοὺς γερανούς (τὰ πτηνά), ὅτι θέλοντες οὗτοι νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς κατοικίας των πέραν τῶν θαλασσῶν πετοῦσιν ἱλαδὸν δηλαδὴ ὅλοι ὁμοῦ κατὰ τάξιν ἡθροισμένοι, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, στήριζόμενοι ὁ εἰς ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Ἐὰν ὁ πρῶτος πὺν ὁδηγῇ κουρασθῇ ἐπειδὴ δὲν ἀκουμβᾷ εἰς κανένα, τότε παραδίδει τὴν ἀρχηγίαν εἰς ἄλλον, καὶ αὐτὸς ἐπιστρέφει εἰς τὸν ὑστερινὸν γερανὸν καὶ ξεκουράζεται ἀκουμβῶν εἰς αὐτόν. Καὶ τὸ αὐτὸ κατὰ διαδοχὴν κάμνουν καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι, ἕως ὅτου ἐπανέλθῃ πάλιν ὁ πρῶτος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχηγίας, μέχρι τέρατος τοῦ ταξιδίου.

Τὸ ἴδιον, λέγουσι, παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰς ἐλάφους, ὅταν πρόκειται νὰ διέλθουν ὁμαδικῶς καὶ ἀγέληδὸν ποταμόν. Τὸ βεβαιώνει καὶ ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος. Ὅταν διὰ βοσκὴν τὰ ἐλάφια ἀναγκάζονται νὰ περάσουν ποταμὸν βαθὺν τὸ ἕνα φέρει τὸ βάρος τοῦ ἄλλου, ἐπειδὴ τὸ ἕνα ἀκουμβᾷ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ ἄλλο. Τὸ δὲ ἐλάφι ἐκεῖνο πὺν ὡς ὁδηγὸς προπορεύεται, ἐὰν ἀπὸ τὸν κόπον ἀποκάμῃ, ἐπανακάμπτει ὀπίσω εἰς τὸ τελευταῖον καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ κλίνει τὴν κεφαλὴν του, καὶ οὕτως ἀμοιβαδὸν βοηθούμενα, διαβαίνουν ἀκινδύνως τὸν ποταμόν.